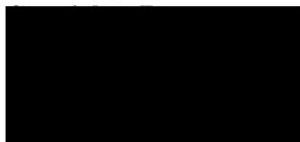

k Č.j.: UST-74/2011

Praha, 30. března 2011

Počet listů: 3

Vážený pan

Rozhodnutí o odvolání

Ústav pro studium totalitních režimů (dále jen „Ústav“) jako orgán 1. stupně předložil Radě Ústavu pro studium totalitních režimů (dále jen „Rada Ústavu“), jako věcně a místně příslušnému orgánu 2. stupně podle § 12 odst. 2 zákona č. 181/2007 Sb., o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek a o změně některých zákonů, ve znění nálezu Ústavního soudu č. 160/2008 Sb., na základě § 16 a s odkazem na ust. § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, odvolání ve věci žadatele pana [redacted] (dále jen „žadatel“), o poskytnutí zvukových záznamů ze všech zasedání Rady Ústavu

a Rada Ústavu rozhodla ve věci takto:

- I. Odvolání žadatele ze dne 28. 3. 2011 se v plném rozsahu zamítá.**
- II. Rozhodnutí orgánu 1. stupně ze dne 10. 3. 2010 pod č.j. UST-74/2011 se v plném rozsahu potvrzuje.**

O d ů v o d n ě n í:

Dne 7. března 2011 obdržel Ústav, prostřednictvím datové schránky, žádost žadatele o informace na základě zákona č. 106/1999 Sb., ve které požadoval „předložení všech zvukových záznamů ze zasedání rady Ústavu pro studium totalitních režimů“.

Orgán 1. stupně vydal ve lhůtě stanovené zákonem dne 10. 3. 2011, pod č.j. UST-74/2011, rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 2 odst. 4 a § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

V odpovědi orgán 1. stupně kromě jiného poukázal na ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého lze požadované zvukové záznamy z jednání Rady Ústavu považovat za informace ve smyslu zákona.

Dále orgán 1. stupně v odůvodnění uvedl, že zvukové záznamy z jednání Rady Ústavu jsou interní pracovní pomůckou, jejichž pořizování není uloženo právními předpisy, ani zakotveno v Jednacího řádu Rady Ústavu. Informace na nich zachycené nejsou projevem působnosti Rady Ústavu a jsou pořizovány pro vlastní potřebu Rady Ústavu při vypracovávání zápisu, aniž by se jednalo o informaci určenou k jakémukoliv uveřejnění nebo uchování. K informování o činnosti Rady Ústavu navenek slouží ve smyslu čl. 5 odst. 1 Jednacího řádu Rady Ústavu jednak závěry, jednak zápisy z jednání Rady Ústavu. Rovněž tak orgán 1. stupně uvedl, že předmětné zvukové záznamy jsou uchovávány jen do doby verifikace zápisu z daného jednání. Jednání Rady Ústavu jsou ve smyslu Jednacího řádu Rady Ústavu neveřejné. Zvukové záznamy obsahují projevy členů Rady Ústavu, které mají osobní povahu a bývají též často formulovány jako závěry obecné povahy, které mají význam pro přijímání budoucích usnesení. Svou povahou jsou ve zvukovém záznamu obsaženy především diskuze členů Rady Ústavu nad projednávanými body programu, na jejichž podkladě se teprve vytváří budoucí rozhodnutí Rady Ústavu, a jako takové tedy spadají do výjimky ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

Orgán 1. stupně závěrem své odpovědi uvedl, že se informační povinnost, založená zákonem č. 106/1999 Sb., na zvukové záznamy z jednání Rady Ústavu nevztahuje.

Orgán 2. stupně po přezkoumání odvolání došel k **níže uvedenému právnímu závěru**:

Jak vyplývá ze shora uvedeného, žádost o zpřístupnění informací žadatel podal Ústavu dne 7. 3. 2011 prostřednictvím datové schránky. Ústav obdržel žádost žadatele téhož dne a zaregistroval ji pod č.j. UST-74/2011. Rozhodnutí orgánu 1. stupně bylo žadateli doručeno prostřednictvím datové schránky dne 11. 3. 2011, tedy v zákonem stanovené lhůtě.

Žadatelovo podání, datováno dne 25. 3. 2011, bylo formulováno jako „odvolání proti rozhodnutí pod výše jmenovaným číslem jednacího“. Toto podání bylo odesláno prostřednictvím datové schránky dne 25. 3. 2011 a doručeno Ústavu dne 28. 3. 2011, tedy v zákonem stanovené lhůtě.

Odvolání žadatele Ústav předložil v zákonem stanovené lhůtě nadřízenému orgánu podle § 9 písm. h) zákona č. 181/2007 Sb., Radě Ústavu. Orgán 2. stupně má za to, že žadatel je osobou oprávněnou odvolání podat.

Žadatel v odůvodnění odvolání uvedl, že „zdůvodnění tohoto rozhodnutí, které je podepsáno ředitelkou kanceláře ústavu Beátou Majdišovou, je v příkrém rozporu jak se zásady archivního zákona tak i se spisovým a skartačním řádem samotné instituce“. Žadatel v odůvodnění odvolání neuvedl konkrétní ustanovení zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, a spisového a skartačního řádu Ústavu, se kterými je vydané rozhodnutí údajně v rozporu. V této souvislosti je třeba připomenout, že k odmítnutí žádosti došlo v režimu zákona č. 106/1999 Sb. a nikoliv podle zákona č. 499/2004 Sb.

K tomu Rada Ústavu uvádí, že podle výroku napadeného rozhodnutí opřel orgán 1. stupně hmotněprávní důvod pro odmítnutí žádosti o ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., kde je stanoveno, že „povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací“. Z hlediska posouzení zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozhodnutí je klíčové zodpovězení otázky, zda skutečně byly dány důvody pro odmítnutí žádosti ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

K posouzení otázky, zda byly dány důvody k odmítnutí žádosti podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., je nezbytně nutné posoudit postavení Rady Ústavu a povahu zvukového záznamu pořizovaného z jejího jednání.

Rada Ústavu je podle ust. § 7 zákona č. 181/2007 Sb. nejvyšším orgánem Ústavu, který rozhoduje jako kolektivní orgán, přičemž k platnosti usnesení Rady Ústavu je třeba nadpoloviční většiny hlasů všech členů Rady Ústavu. Podrobná pravidla jednání upravuje Jednací řád Rady Ústavu. Jednání Rady Ústavu je ve smyslu čl. 5 odst. 1 jednacího řádu neveřejné. Rada po každém jednání zveřejní program jednání a přijatá usnesení, včetně výsledků hlasování. Rozprava, která předchází přijetí usnesení, je tak svou povahou poradou kolektivního orgánu o tom, jak má rozhodnout a na základě jakých argumentů. Jednotliví členové Rady Ústavu v rozpravě formulují své postoje, návrhy a doporučení k projednávané věci. Uvedené projevy členů Rady Ústavu přitom mají jak osobní, tak i obecnou povahu a ovlivňují přijímání budoucích rozhodnutí. Je přitom vcelku běžné, že jednání Rady Ústavu probíhá na kolegiální a méně formalizované úrovni, kdy jednotlivé projevy jsou činěny mimo jiné i s vědomím, že pořizovány zvukový záznam je neveřejný a není uchováván. Vzhledem k uvedeným argumentům jsou dány důvody pro neposkytnutí informace podle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., neboť se jedná o informace, jejichž obsahem jsou názory a rovněž vytváření nových informací, v tomto případě budoucích rozhodnutí Rady Ústavu. Nejedná se tedy pouze o informace vedoucí k rozhodnutí, které bylo přijato a zveřejněno ve formě usnesení, ale též o jakékoliv budoucí rozhodnutí, či směřování Ústavu.

Na základě shora uvedeného dospěla Rada Ústavu k závěru, že podané odvolání je nedůvodné a že rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo vydáno v souladu se zákonem. Proto bylo o odvolání rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 91 odst. 1 správního řádu).

MUDr. Naděžda Kavalírová
předsedkyně Rady Ústavu pro studium totalitních režimů